

μάχαιρα

μάχαιρα, η, ουσ. [<αρχ. μάχαιρα], μεγάλο μαχαίρι. Οι παλιοί θα θυμούνται τους πλανόδιους μανάβηδες, που διαλαλούσαν πως πουλούσαν καρπούζια με τη μάχαιρα! που δηλ., πριν τα αγοράσει ο πελάτης, ο μανάβης τα έσφαζε ή τα μαχαίρωνε για να εξακριβώσει ο πελάτης πως ήταν ώριμα·

- μάχαιραν έδωσες, μάχαιραν θα λάβεις, αν συμπεριφερθείς σε κάποιον με σκληρότητα, θα σου συμπεριφερθεί με τον ίδιο σκληρό τρόπο. Φρ. που την είπε ο Ιησούς στον Πέτρο, όταν αυτός τράβηξε το μαχαίρι του και έκοψε το αφτί ενός στρατιώτη, που επιχείρησε να συλλάβει το Δάσκαλό του στον κήπο της Γεθσημανής. Πρβλ.: τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀπόστρεψόν σου τήν μάχαιραν εἰς τόν τόπον αὐτῆς· πάντες γάρ οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μαχαίρα ἀπολοῦνται (Ματθ., κστ' 52). (Λαϊκό τραγούδι: θα 'ρθει σειρά σου κι ο κατήφορος αυτός θα σε τραβήξει δίχως να το καταλάβεις, αλήτης έγινα για σένα σωστός, **μάχαιρα έδωσες και μάχαιρα θα λάβεις**).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας